

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/37/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5021200560
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:5021200560.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Michal Matulník, PhD., a JUDr. Martin Tiso ako členovia senátu vo veci žalobcu: A.. S. S., H.. XX. A. XXXX, C. X, M. E., zastúpeného: JUDr. Jana Točeková, PhD., advokátka, Hroboňovej 8, Dolný Kubín, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 21. októbra 2021, č. XXX XXX XXXX X, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Sa 27/2021 z 19. októbra 2022, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietla.
II. Účastníkom sa nepriznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovanej vyplýva, že žalobca bol od 1. septembra 1970 do 20. júna 1974 študentom strednej priemyselnej školy, od 1. októbra 1974 až do 28. septembra 1976 vojakom v základnej vojenskej službe. Od 5. júla 1976 do 1. októbra 1976 bol v pracovnom pomere k okresnej správne spojov a od 2. októbra 1976 až do 31. augusta 1982 bol v pracovnom pomere k Československých dráham. Od 1. septembra 1982 bol príslušníkom Zboru národnej bezpečnosti, resp. neskôr Policajného zboru Slovenskej republiky v I. a II. kategórii funkcií. V dôsledku služobného úrazu bol personálnym rozkazom z 29. apríla 1997 skončený jeho služobný pomer k 1. júlu 1997 podľa § 110 ods. 1 písm. b) zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky, teda pre zdravotnú nespôsobilosť na ďalší výkon služby. Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo 7. júla 1997 mu bol od 24. apríla 1997 priznaný invalidný dôchodok v súlade s § 134 a 135 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, keďže sa stal invalidným podľa § 29 ods. 2 písm. a) tohto zákona. Počas poberania tohto invalidného dôchodku bol žalobca od 1. júla 2005 do 30. septembra 2011 zamestnancom mesta Dolný Kubín, od 1. do 30. septembra 2013 zamestnancom Eleinštala, s.r.o., medzi 1. júlom 2015 a 2. májom 2016 zamestnancom FG-Metal, s.r.o., a od 3. mája do 8. septembra 2016 zamestnancom spoločnosti ZEM-COM, s.r.o. Počas týchto zamestnaní bol riadne prihlásený u žalovanej na dôchodkové poistenie.

2. Žalobca 19. júna 2013 podal žalovanej žiadosť o výplatu starobného dôchodku, ktorú však žalovaná zamietla rozhodnutím z 3. októbra 2013 v podstate z dôvodu, že žalobcovi bol priznaný invalidný dôchodok podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. a podľa § 14 ods. 4 tohto zákona, ako aj § 255 ods. 5 a 7 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov nemožno za obdobia sociálneho poistenia považovať obdobia, ktoré preň boli zohľadnené. Toto rozhodnutie žalovanej však zrušil Krajský súd v Žiline svojím rozsudkom č. k. 24 Sd 310/2013-43 z 11. marca 2014, ktorý žalovanej vytkol okrem iného nesprávnu citáciu § 255 ods. 7 zákona o sociálnom poistení. Novým rozhodnutím zo 7. mája 2014 žalovaná žiadosť žalobcu znova zamietla v podstate z rovnakých dôvodov. Toto jej

rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Žiline rozsudkom 24 Sd 178/2014-91 z 23. októbra 2014, keď takisto zdôraznil, že žalobcovi vznikol nárok na invalidný dôchodok podľa § 134 a 135 zákona č. 100/1988 Zb. a obdobia naň zhodnotené nemožno hodnotiť na účely získania minimálneho obdobia dôchodkového poistenia. Napriek odvolaniu žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom sp. zn. 10 So 6/2015 z 20. januára 2016 potvrdil tento rozsudok.

3. Žalobca podal 20. októbra 2017 novú žiadosť o výplatu starobného dôchodku od 10. októbra 2017. Na jej základe mu žalovaná rozhodnutím z 11. decembra 2017 priznala starobný dôchodok od žiadaného dátumu v sume 117,10 €, ktorý zároveň od 1. januára 2018 zvýšila na 125,50 €. Vyšla zo zistenia, že žalobca získal celkovo 5702 dní dôchodkového poistenia, do ktorých (podľa pripojeného osobného listu dôchodkového poistenia) započítala aj obdobia zamestnania v roku 1970, 1973, 1997 a tiež obdobia v rokoch 2002 až 2016. Nesúhlasila však s tým, že by sa na žalobcu mal uplatniť § 274 zákona č. 461/2003 Z. z., ani že by sa mohli zhodnotiť obdobia služby v Policajnom zbore, pretože takéto zhodnotenie vylučuje § 255 ods. 5 tohto zákona. Obdobie poberania invalidného dôchodku bolo podľa nej možné hodnotiť len do 30. júna 2002, pretože odvtedy sa jeho invalidný dôchodok považoval za invalidný výsluhový dôchodok podľa § 126 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov. Pritom odkázala na oznámenie ministerstva vnútra z 31. augusta 2002, podľa ktorého sa žalobcov invalidný dôchodok (priznaný v roku 1997) považuje od 1. júla 2002 za invalidný výsluhový dôchodok.

4. Žalobca podal proti rozhodnutiu z 11. decembra 2017 odvolanie, v ktorom trval na tom, že má nárok na znížený dôchodkový vek na základe § 274 zákona o sociálnom poistení. Ďalej trval na tom, že obdobím dôchodkového poistenia je aj obdobie vyplácania invalidného dôchodku, a to aj po 30. júni 2002, k čomu odkazoval na § 136 zákona č. 328/2002 Z. z. Ďalej namietal, že sa mu do obdobia dôchodkového poistenia nezapočítala príprava na povolanie, ani zamestnanie v ČSD. Znova vytkol žalovanej, že nesprávne cituje § 255 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. a že jemu nebol priznaný invalidný výsluhový dôchodok, ale len invalidný dôchodok. Okrem toho žiadal zohľadniť aj § 79a tohto zákona. Po podaní odvolania žalovaná ďalším rozhodnutím zo 4. apríla 2018 odhala žalobcovi starobný dôchodok, ktorý mu priznala rozhodnutím z 11. decembra 2017, pretože zistila, že nezískal najmenej 15 rokov dôchodkového poistenia. Ministerstvo vnútra totiž oznámením z 21. marca 2018 žalovanej potvrdilo, že pre výpočet invalidného dôchodku priznaného v roku 1997 mu zhodnotilo celkovo 42 rokov a 6 dní, teda všetky doby zamestnania a náhradné doby až do roku 1997. Aj voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Generálny riaditeľ žalovanej svojím rozhodnutím z 3. júla 2018 obe rozhodnutia potvrdil, a to v podstate z rovnakých dôvodov. Toto rozhodnutie však zrušil Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 29 Sa 26/2018 z 25. júna 2019 z dôvodu, že rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku a rozhodnutie o jeho odňatí nemôžu popri sebe obstáť, a tak ich obe generálny riaditeľ nemohol jedným spoločným rozhodnutím naraz potvrdiť.

5. Po vrátení veci generálny riaditeľ najskôr rozhodnutím z 30. júla 2019 zmenil rozhodnutie z 11. decembra 2017 (pozri vyššie, odsek 4 tohto rozsudku) o priznaní starobného dôchodku tak, že žiadosť žalobcu o jeho priznanie zamietol. Na odôvodnenie v podstate zopakoval dôvody, ktoré boli uvedené v rozhodnutí o odňatí starobného dôchodku, teda najmä to, že žalobca nezískal 15 rokov dôchodkového poistenia. Podľa zákona č. 461/2003 Z. z. mu totiž možno hodnotiť len obdobia získané od roku 1997 (t. j. po priznaní invalidného dôchodku). Následne ďalším rozhodnutím z 31. júla 2019 generálny riaditeľ „bez náhrady“ zrušil rozhodnutie zo 4. apríla 2018 o odňatí starobného dôchodku. Správnu žalobu, ktorú žalobca podal proti rozhodnutiu z 30. júla 2019, zamietol Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 28 Sa 31/2019 z 21. apríla 2020. Stotožnil sa s postupom žalovanej, ktorá vylúčila uvedené obdobia z obdobia dôchodkového poistenia, pretože boli zohľadnené pri výpočte invalidného výsluhového dôchodku. Najvyšší súd však svojím rozsudkom sp. zn. 7 Sk 21/2020 z 2. júla 2021 tento rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie generálneho riaditeľa z 30. júla 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení sa najskôr stotožnil s názorom žalovanej, ktorá žalobcovi ako obdobia dôchodkového poistenia započítala len obdobia po 24. júni 1997. Rovnako súhlasil s tým, že nemožno zohľadniť obdobie jeho štúdia na strednej škole, pretože takisto bolo zohľadnené pri výpočte invalidného výsluhového dôchodku, a tak žalovaná postupovala podľa zákona. Na záver odôvodnenia najvyšší súd doslova uviedol, že osobný mzdový bod treba vypočítať za každý rok zvlášť, žalovaná má opätovne posúdiť žiadosť podanú v roku 2009 a má uvažovať nad aplikáciou § 81 zákona č. 461/2003 Z. z.

6. Po vrátení veci generálny riaditeľ žalovanej tú preskúmaným rozhodnutím z 21. októbra 2021 znova zmenil rozhodnutie žalovanej z 11. decembra 2017 o priznaní starobného dôchodku tak, že podľa § 65 ods. 1 a § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení žiadosť o starobný dôchodok zamietol. V odôvodnení zopakoval, že dôchodkový vek žalobca dosiahol 10. októbra 2017 a k tomuto dňu získal 4643 dní (teda 12 rokov a 263 dní) dôchodkového poistenia, čo je menej, než zákonom ustanovených 15 rokov. Z

obdobia dôchodkového poistenia vylúčil dobu štúdia pred 18. rokom veku, lebo tá už bola hodnotená pre nárok na invalidný dôchodok. Odkázal tiež na § 126 zákona č. 328/2002 Z. z., podľa ktorého sa invalidný dôchodok žalobcu od 1. júla 2002 považuje za invalidný výsluhový dôchodok. Obdobie poberania výsluhového dôchodku ako náhradnú dobu podľa § 9 ods. 1 písm. h) zákona č. 100/1988 Zb. bolo možné žalobcovi započítať len do 30. júna 2002. Pri týchto záveroch vyšiel z vyššie označeného potvrdenia ministerstva vnútra z 21. marca 2018, podľa ktorého sa žalobcovi pre invalidný dôchodok priznaný v roku 1997 zohľadnilo obdobie štúdia na strednej škole, civilné zamestnanie v roku 1974, základná vojenská služba, civilné zamestnanie až do roku 1982 a služobný pomer až do 23. apríla 1997. Okrem toho sa mu v súlade s § 30 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. pripočítalo aj obdobie do dovŕšenia 60 rokov veku. Keďže tieto obdobia sa už zhodnotili pre výpočet invalidného (výsluhového) dôchodku, nie je možné ich znova hodnotiť v systéme sociálneho poistenia pre starobný dôchodok. Invalidný dôchodok bol žalobcovi v roku 1997 priznaný podľa piatej časti zákona o sociálnom zabezpečení, čo znamenalo, že podľa § 14 ods. 4 tohto zákona nebolo možné hodnotiť obdobia služby ako zamestnanie zaradené do I. alebo II. pracovnej kategórie, a preto nebolo možné uvažovať o zachovaní nárokov z týchto kategórií podľa § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. Generálny riaditeľ žalovanej ďalej odkázal na to, že posledný rozsudok najvyššieho súdu tento jeho postup považoval za správny a zákonný. Podľa jeho názoru v tomto rozsudku nebol vyslovený zrozumiteľný záväzný právny názor pre ďalší postup. Záverečné časti odôvodnenia rozsudku sa totiž zjavne týkali inej veci, čo plynie napríklad z dátumu údajného uplatnenia nároku. K procesným námietkam žalobcu generálny riaditeľ odkázal na § 215 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z., podľa ktorého podaním odvolania zo strany žalobcu prvostupňové rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku nenadobudlo právoplatnosť. Nepovažoval za dôvodnú ani námietku, že ministerstvo vnútra neoprávnene vystavilo potvrdenie v roku 2018 (údajne) v rozpore so skorším potvrdením z roku 2013. Obsah oboch potvrdení si totiž neodporuje, navyše, ministerstvo vnútra novým prípisom z 21. októbra 2021 (počas odvolacieho konania pred generálnym riaditeľom) vysvetlilo formulačné odlišnosti týchto potvrdení. Námietku žalobcu, že ministerstvo vnútra nemalo do nároku na invalidný dôchodok započítať obdobie civilného pracovného pomeru a štúdia na strednej škole, nepovažoval za podstatné, pretože nebol oprávnený preskúmať rozhodnutie ministerstva. Započítaním obdobia štúdia na strednej škole a obdobia civilného zamestnania pre nárok na starobný dôchodok by však došlo k duplicitnému započítaniu týchto nárokov, čo nie je prípustné. Takisto obdobie poberania invalidného výsluhového dôchodku od 1. júla 2002 bude žalobcovi zhodnotené pre výsluhový dôchodok podľa § 136 zákona č. 328/2002 Z. z. Generálny riaditeľ nakoniec nepovažoval za možnú ani aplikáciu Dohovoru (č. 128) o invalidných starobných a pozostalostných dávkach (oznámenie č. 416/1991 Zb.), pretože Slovenská republika (ako nástupnícky štát Česko-Slovenska) prijala záväzky len z časti III tohto Dohovoru, ktoré sa týkajú starobného dôchodku no nie aj časti II, ktorá sa týka invalidných dôchodkov.

7. Správnu žalobu, ktorú žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu, správny súd zamietol tu napadnutým rozsudkom sp. zn. 14 Sa 27/2021. Na úvod sa stotožnil s názorom generálneho riaditeľa, že ten v odvolacom konaní mohol pristúpiť aj k zamietnutiu žiadosti žalobcu, pretože pre dávkové konanie sa podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. neuplatňuje princíp zákazu zmeny k horšiemu. Ďalej podľa správneho súdu generálny riaditeľ dostatočne prihliadal na právny názor vyslovený v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sk 21/2020, podľa ktorého sa mal primárne zaoberať otázkou, či žalobca splnil podmienky nároku na starobný dôchodok. Stotožnil sa aj s názorom žalovanej, že obdobie dôchodkového poistenia bolo určené správne, a preto je správny aj jej názor, že žalobca nezískal najmenej 15 rokov v zmysle § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Doba štúdia na strednej škole už bola zhodnotená v rámci nároku na invalidný dôchodok. Medzi potvrdeniami ministerstva vnútra nevidel ani správny súd žiadne podstatné rozdiely, keď navyše ministerstvo výslovne uviedlo, že na skoršie potvrdenie z roku 2013 sa nemá prihliadať. Žalovaná musela vychádzať z novšieho potvrdenia a nemohla preskúmať správnosť skoršieho rozhodnutia ministerstva vnútra. Rovnako toto rozhodnutie nemohol preskúmať v tomto konaní ani správny súd. Správny súd považoval postup generálneho riaditeľa žalovanej za správny a zákonný, pričom k rovnakému záveru dospela aj krajská prokuratúra, ktorej žalobca podal podnet na preskúmanie rozhodnutia generálneho riaditeľa.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

8. Včas podanou a pomerne obsiahlou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku, eventuálne jeho zmeny tak, že sa zruší rozhodnutie generálneho riaditeľa a vec sa vráti na ďalšie konanie. V úvode zopakoval svoju námietku, že ministerstvo vnútra v novom oznámení z 31. marca 2018 pozmenilo doby, ktoré mu boli započítané pri priznaní invalidného dôchodku v roku 1997. Následne podal opis doterajšieho konania pred žalovanou, ako aj pred správnymi súdmi

oboch stupňov, a žalovanej vytkol, že preskúmané rozhodnutie je zhodné s tým, ktoré bolo zrušené rozhodnutím najvyššieho súdu. Nesúhlasil s tým, že dôchodok sa mu po celý čas nevypláca, keď ustanovenie § 215 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. jasne uvádza, že odvolanie proti rozhodnutiu z 11. decembra 2017 nemalo odkladný účinok. Žalobca naďalej trval na názore, že mu pri vymeraní invalidného dôchodku v roku 1997 nebolo započítané obdobie štúdia do 18. roku veku. To vyplýva z rozhodnutia ministerstva vnútra zo 7. júla 1997 (o priznaní invalidného dôchodku) a opačné oznámenie ministerstva v roku 2018 na tom nemohlo nič meniť. Podľa žalobcu mal správny súd uvedenú otázku objasniť sám vlastným hodnotením dôkazov a nie je prípustné, aby tak odmietol urobiť s odkazom na to, že o invalidnom dôchodku rozhodoval iný orgán. Žalobca totiž nemal možnosť napadnúť oznámenie ministerstva z 21. marca 2018 a nemal o ňom ani žiadnu vedomosť. Postup správneho súdu považoval za ústavne neakceptovateľný, k čomu odkázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca ďalej zotrval aj na svojom názore, že generálny riaditeľ nemohol zamietnuť žiadosť o priznanie starobného dôchodku, pretože rozhodovať o ňom podľa § 179 ods. 1 zákona o sociálnom poistení patrí len ústrediu. Správnemu súdu vytkol aj nesprávne právne posúdenie veci, pretože náhradné doby a civilné zamestnanie nemožno započítať na účely dávok výsluhového zabezpečenia podľa zákona č. 382/2002 Z. z. Odkázal tiež na § 60 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z. z., ktoré jasne určuje obdobie československých dôb dôchodkového poistenia. Doba štúdia bola podľa § 9 zákona č. 100/1988 Zb. náhradnou dobou a tá sa môže započítať len do obdobia dôchodkového poistenia pre výpočet výšky starobného dôchodku. Nemohlo tak teda urobiť ministerstvo vnútra pri priznaní dávky výsluhového zabezpečenia. Rovnako sa mala do obdobia dôchodkového poistenia započítať aj doba poberania invalidného dôchodku, čo plynie z § 9 ods. 1 písm. h) zákona č. 100/1988 Zb. Podľa žalobcu sa invalidný dôchodok vyplácaný od roku 1997 len považuje za invalidný výsluhový dôchodok, no stále ide o ten istý invalidný dôchodok. Len to, že § 136 zákona č. 328/2002 Z. z. považuje obdobie poberania invalidného dôchodku za poberanie invalidného výsluhového dôchodku, ho nemôže vylúčiť z obdobia dôchodkového poistenia. Aj z § 29 zákona č. 100/1988 Zb. podľa žalobcu vyplývalo, že invalidný dôchodok sa nepriznával na základe dĺžky obdobia dôchodkového poistenia, ale na základe doby zamestnania, ktorá v jeho prípade bola najmenej päť rokov. Vzhľadom na to sa v prípade žalobcu vôbec neaplikovala dĺžka obdobia dôchodkového poistenia, a preto musí byť zohľadnená pri priznaní starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. To dosvedčuje aj judikatúra najvyššieho súdu, napríklad judikát R 59/2011. Podľa žalobcu obdobie výkonu služby policajta v jeho prípade nebolo zhodnotené v žiadnom systéme, a preto sa mu malo v celom rozsahu považovať za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení.

9. Žalovaná navrhla zamietnuť kasačnú sťažnosť, lebo napadnutý rozsudok a svoje rozhodnutie považuje za zákonné.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) bez ohľadu na uplatnené sťažnostné body (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 SSP).

11. V prerokúvanej veci žalovaná ako verejnoprávna inštitúcia zriadená na výkon sociálneho poistenia (§ 120 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.) konala a rozhodovala o nároku žalobcu na starobný dôchodok ako dávku starobného poistenia [§ 13 ods. 2 písm. a) prvý bod cit. zák.]. Konanie o dávke sociálneho poistenia je dávkovým konaním (§ 172 ods. 4 cit. zák.), ktoré sa spravuje treťou časťou (§ 172 a nasl.) zákona č. 461/2003 Z. z. Vecnú príslušnosť na rozhodovanie o dôchodkových dávkach upravuje § 179 ods. 1 písm. a) prvý bod cit. zák., podľa ktorého ústredie žalovanej rozhoduje o týchto dávkach v prvom stupni. Proti jeho rozhodnutiu je prípustné odvolanie, o ktorom podľa § 215 ods. 4 cit. zák. rozhoduje generálny riaditeľ, ktorý je tak odvolacím orgánom v zmysle § 218 cit. zák. Odvolací orgán podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. rozhodnutí zmení alebo zruší, ak sú na to dôvody. Ústredie žalovanej tak rozhoduje o dôchodkovej dávke len v prvom stupni. Ak sa proti jeho rozhodnutiu podá odvolanie, môže ho generálny riaditeľ svojím rozhodnutím zmeniť. Pojem „zmeniť“ znamená, že generálny riaditeľ nahradí pôvodné rozhodnutie ústredia s určitým výrokom svojím vlastným rozhodnutím, ktorého výrokom sám rozhodne o otázke, o ktorej pôvodne rozhodlo ústredie. Oprávnenie zmeniť rozhodnutie tak v sebe zahŕňa aj oprávnenie vecne rozhodnúť o tom, o čom v prvom stupni rozhoduje prvostupňový orgán (ústredie). Generálny riaditeľ tak nijako neprekročil svoju právomoc, ak preskúmaným rozhodnutím zmenil pôvodné rozhodnutie ústredia tak, že zamietol žalobcovu žiadosť.

12. Podľa § 215 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. má síce odvolanie odkladný účinok, to však podľa § 215 ods. 6 písm. b) cit. zák. neplatí o rozhodnutiach vo veciach podľa § 179 ods. 1 písm. a) prvého

bodu, teda aj pre rozhodnutie o dôchodkových dávkach. Keď odvolanie nemá odkladný účinok, znamená to, že rozhodnutie je vykonateľné bez ohľadu na podané odvolanie. Už staršia judikatúra vyslovila, že vykonateľné rozhodnutie orgánu sociálneho zabezpečenia je titulom pre výkon rozhodnutia podľa pôvodného § 274 Občianskeho súdneho poriadku (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SSR sp. zn. 4 Cz 25/79, in: Nejvyšší soud o občanském soudním řízení v některých věcech pracovních, občanskoprávních a rodinnoprávních. Zborník. Praha : SEVT 1990, s. 779). Podobne podľa § 45 ods. 2 písm. h) Exekučného poriadku je vykonateľné rozhodnutie vo veciach sociálneho poistenia takisto exekučným titulom. Žalobca má teda v zásade pravdu v tom, že aj po podaní jeho odvolania sa mu mal vyplácať starobný dôchodok, ktorý mu bol pôvodne priznaný rozhodnutím z 11. decembra 2017. Pokiaľ tak žalovaná nerobila, mohol sa domáhať, aby sa toto rozhodnutie vykonalo, a to prípadne aj exekúciou. Predmetom tohto konania pred správnymi súdmi je však zákonnosť tohto rozhodnutia, resp. preskúmaného rozhodnutia generálneho riaditeľa, a nie to, či žalovaná postupovala v súlade s nimi. To, že žalovaná neplní vlastné rozhodnutie, nemá vplyv na jeho zákonnosť a nie je podľa § 191 SSP ani dôvodom jeho zrušenia.

13. So žalovaným možno čiastočne súhlasiť v jeho kritike názoru správneho súdu, ktorý sa cítil viazaný potvrdením ministerstva vnútra o tom, aké obdobie bolo žalobcovi zhodnotené pri vymeraní jeho invalidného dôchodku. Z ustanovenia § 129 SSP vyplýva, že správny súd je viazaný len určitými právoplatnými rozhodnutiami. Potvrdenie ministerstva žiadnym takýmto právoplatným rozhodnutím nie je. Podľa kasačného súdu však správny súd svoju viazanosť týmto potvrdením chápal skôr tak, že toto potvrdenie pravdivo vysvetľuje obsah pôvodného rozhodnutia ministerstva vnútra zo 7. júla 1997. Týmto rozhodnutím bola viazaná tak žalovaná (porov. § 198 zákona č. 461/2003 Z. z.), ale aj správny súd, pretože netvorilo predmet prieskumu. Obsah rozhodnutia ministerstva bol pritom žalobcovi známy a počas celého konania sa k nemu aj vyjadroval, a preto ani neskorší prípis ministerstva z 21. októbra 2018 nevňášal do konania nič nové, k čomu by sa žalobca musel vyjadriť. Pokiaľ ide o vecné námietky žalobcu proti obsahu týchto listín, najmä čo do otázky, aké obdobie sa zohľadnilo pri vymeraní invalidného dôchodku v roku 1997, je jeho argumentácia (ako napokon celá argumentácia počas konania) pomerne eklektická. Žalobca totiž cituje rôzne právne normy a snaží sa z ich znenia vyvodiť pre seba priaznivé následky, prehliada však systematické a logické súvislosti právnej úpravy, ktorej sú tieto právne normy súčasťou. Preto kasačný súd považuje za podstatné stručne poukázať na zásady, z ktorých vychádzalo dôchodkové zabezpečenie podľa zákona č. 100/1988 Zb., a porovnať ich so zásadami, z ktorých vychádza sociálne poistenie (zákon č. 461/2003 Z. z.) a výsluhové zabezpečenie (zákon č. 328/2002 Z. z.).

14. Do účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z., teda do 30. júna 2002, bolo dôchodkové zabezpečenie príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, resp. neskôr Policajného zboru upravené už opakovane citovaným zákonom č. 100/1988 Zb. Systém dôchodkového zabezpečenia podľa tohto zákona bol v zásade budovaný ako jednotný, v dôsledku čoho sa aj služba Príslušníka policajného zboru posudzovala ako zamestnanie. Podľa § 1 ods. 1 cit. zák. (v znení účinnom do 30. júna 1997, teda v čase vzniku nároku žalobcu na invalidný dôchodok) sa právo na sociálne zabezpečenie podľa tohto zákona zaručovalo všetkým občanom a podľa § 1 ods. 3 výška dávok dôchodkového zabezpečenia závisela predovšetkým od pracovných zásluh, a to od dĺžky doby zamestnania, od výšky dosahovaných zárobkov a od pracovnej kategórie. Podľa § 6 ods. 1 cit. zák. boli na dôchodkovom zabezpečení zúčastnení (aj) príslušníci ozbrojených bezpečnostných zborov (akým bol aj Policajný zbor, porov. § 1 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov), a to rovnako ako zamestnanci alebo samostatne zárobkovo činné osoby. Ich služba sa podľa § 8 ods. 1 cit. zák. považovala za zamestnanie presne tak isto, ako sa za zamestnanie považoval pracovný pomer, činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby a pod. Uvedená úprava bola pritom v zásadných rysoch rovnaká od počiatku účinnosti zákona (1. októbra 1988) a zodpovedala aj predošlému zákonu č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení (účinnému od 1. januára 1976) s tým, že do 31. augusta 1994 sa za zamestnanie považovala ešte aj doba štúdia po skončení povinnej školskej dochádzky [teda približne štúdium od 15. roku života, porov. § 8 ods. 1 písm. f) zákona č. 1008/1988 Zb. v znení účinnom do tohto dňa]. Zákon č. 100/1988 Zb. teda neupravoval službu policajtov ako osobitnú dobu dôchodkového zabezpečenia, ale považoval ju len za jeden z typov zamestnania. Len pri posudzovaní ich nárokov sa najskôr skúmali podmienky podľa piatej časti tohto zákona, ktorá obsahovala špeciálne predpisy pre vojakov z povolania a tým aj príslušníkov uvedených zborov (porov. § 129 v spojení s § 177 cit. zák.); všeobecné ustanovenia o dôchodkoch sa teda na nich použili až vtedy, pokiaľ im nevznikol nárok na dôchodok podľa uvedenej piatej časti. Aj to svedčí o jednotnosti systému dôchodkového zabezpečenia, v ktorom sa výhody pre určité skupiny dosahovali len osobitnými normami pre ne, nie existenciou samostatného systému.

15. Podľa § 134 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. mal vojak z povolania (a tým aj policajt) nárok na invalidný dôchodok okrem iného vtedy, ak sa stal invalidným v dobe služby, v dôsledku čoho sa v tomto prípade postupovalo podľa uvedeného paragrafu (a celej piatej časti). Z § 135 ods. 1 a 2 cit. zák. vyplýva, že (rovnako ako v prípade starobného dôchodku vojakov z povolania podľa § 133 cit. zák., ako aj v prípade starobného dôchodku podľa § 22 a invalidného dôchodku podľa § 30 tohto zákona) výmera všetkých dôchodkov pozostávala z dvoch častí: základnej výmery a prípočtu. Základná výmera bola určenej pevnou percentnou sadzbou (50, 55 alebo 60 %) z priemerného mesačného zárobku, pričom táto základná sadzba bola vyššia v závislosti od dosiahnutia určitého minimálneho počtu rokov vo zvýhodnených kategóriách. K tejto základnej výmere sa následne pripočítavalo určité percento priemerného mesačného zárobku za každý rok služby alebo zamestnania po dosiahnutí veku 18 rokov, pričom percentuálna sadzba prípočtu závisela od kategórie funkcie tejto služby, respektíve pracovnej kategórie tohto zamestnania. Z uvedených ustanovení tak vyplýva, že ak policajt splnil podmienky nároku na invalidný dôchodok podľa piatej časti, pri určovaní jeho výmery sa neurčovala samostatne výmera pripadajúca na dobu služby a dobu iného zamestnania. Naopak, pri jeho výmere sa hodnotila tak doba služby v Policajnom zbore (resp. v iných zboroch alebo službách), ale aj všetky doby civilného zamestnania v zmysle § 8 (vrátane dôb štúdia po skončení povinnej školskej dochádzky do 31. augusta 1994) a aj prípadné náhradné doby podľa § 9 (porov. už výslovne v kontexte starobného dôchodku rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 113/2007).

16. Mechanizmus výpočtu výmery dôchodku podľa tohto zákona bol teda taký, že najskôr sa priznala základná výmera, ktorá patrila každému, kto splnil podmienky nároku na tento dôchodok. Táto základná výmera (50, 55 alebo 60 % priemerného zárobku) bola základným zhodnotením pracovných zásluh dôchodcu za celé obdobie jeho zamestnania. Následný prípočet ďalších percent už predstavoval len dodatočné zhodnotenie pracovných zásluh dlhšieho trvania (nad minimálnu dobu pre získanie nároku), a to rôzne v závislosti od rôznych kategórií. Naproti tomu podľa § 66 ods. 1 a § 73 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. účinného od 1. januára 2004 sa suma starobného resp. invalidného dôchodku zo sociálneho poistenia určuje zásadne ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, aktuálnej hodnoty a obdobia dôchodkového poistenia (v rokoch), resp. ešte aj miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Starobný a invalidný dôchodok určený podľa tohto zákona je teda celkom priamo úmerný trvaniu dôchodkového poistenia; každý jeden rok poistenia tento dôchodok zvyšuje. Zákon č. 100/1988 Zb. a zákon č. 461/2003 Z. z. teda upravujú zásadne odlišné metódy, akými sa získané doby zamestnania (poistenia) prevádzajú na konkrétnu výšku dôchodku - jeden z nich priznáva základnú výmeru a tú ju o zvyšuje o určité percentá, druhý priznáva výšku priamo úmernú dobe poistenia. Z tohto rozdielu však nemožno vyvodiť, že by pri vymieraní starobného alebo invalidného dôchodku podľa zákona č. 100/1988 Zb. určité obdobia zostali nezhodnotené. Naopak, celé obdobia zamestnania (a všetky náhradné doby) boli na úvod zhodnotené v základnej výmere dôchodku, čo zodpovedalo citovanej základnej zásade dôchodkového zabezpečenia podľa § 1 ods. 3 cit. zák. Aj obdobie žalobcovho zamestnania (štúdia) pred 18. rokom tak bolo zhodnotené v základnej výmere invalidného dôchodku, ktorý mu ministerstvo vnútra priznalo rozhodnutím zo 7. júla 1997, pretože to vyplývalo z už citovaného § 135 a ďalších ustanovení zákona č. 100/1988 Zb. (porov. podobne rozsudok tun. súdu sp. zn. 7 Ssk 51/2022). Podľa doby zamestnania po 18. roku života sa mu vypočítal len prípočet k základnej výmere, čo vyjadrovalo aj odôvodnenie uvedeného rozhodnutia a čo zodpovedalo vtedajšiemu zákonnému mechanizmu výpočtu tohto dôchodku, ktorý platil rovnako aj pre každého občana.

17. Na základe uvedeného tak možno uzavrieť, že pri vymieraní invalidného dôchodku žalobcovi v roku 1997 ministerstvo vnútra riadne a v súlade s vtedajšími právnymi predpismi zhodnotilo všetky doby jeho zamestnania (a náhradné doby) v súlade s § 8 zákona č. 100/1988 Zb., vrátane doby štúdia po skončení školskej dochádzky do 18. roku žalobcu. Podľa § 126 zákona č. 328/2002 Z. z. sa takto priznané invalidné dôchodky od 1. júla 2002 považovali za invalidné výsluhové dôchodky, ak nárok na ne trval aj podľa nového zákona. V prerokovanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že invalidný dôchodok priznaný žalobcovi v roku 1997 sa podľa tohto ustanovenia skutočne stal invalidným výsluhovým dôchodkom (resp. sa zaň začal považovať). Pre invalidné výsluhové dôchodky podľa § 43 tohto zákona platil v zásade rovnaký spôsob výpočtu ako pre výsluhové dôchodky podľa § 39 cit. zák.: za prvých 15 (resp. od 1. mája 2013 za prvých 25) rokov služobného pomeru patrila základná výmera a tá sa za každý ďalší rok služobného pomeru zvyšovala o ďalšie percentá. Pojem „doba služobného pomeru“ vymedzovalo ustanovenie § 58 zákona č. 328/2002 Z. z., z ktorého vyplýva, že ide o doby služby resp. zamestnania v ozbrojených silách, rôznych ozbrojených zboroch, záchranných zboroch a službách a podobne. Z uvedeného je zrejmé, že pri vymieraní výsluhového a invalidného výsluhového dôchodku podľa tohto zákona sa nezohľadňujú žiadne iné obdobia zamestnania (vo verejnom alebo súkromnom sektore) okrem dôb služby v presne vymedzených silách, zboroch a službách.

18. Faktom však zostáva, že žalobcovi nebol priznaný invalidný výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. po 30. júni 2002, preto sú nepodstatné jeho odkazy na to, ako sa vypočítava takýto dôchodok a čo doň údajne nie je možné zahrnúť. Žalobcov invalidný dôchodok bol priznaný ešte v čase účinnosti zákona č. 100/1988 Zb. podľa pravidiel v ňom uvedených, ktoré kasačný súd vyložil vyššie. Z už citovaného § 126 zákona č. 328/2002 Z. z. zároveň vyslovene vyplývalo, že tento dôchodok sa bude považovať za invalidný výsluhový dôchodok a naďalej vyplácať vo výške, v akej bol priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb. Citované ustanovenie, ani žiadne iné ustanovenie zákona č. 328/2002 Z. z. nepredpokladalo, že by sa tento dôchodok mal od 1. júla 2002 prepočítavať mechanizmom uvedeným v § 41 tohto zákona, teda prepočítavať len s ohľadom na doby služobného pomeru vymedzene v cit. § 58. Naopak, tento invalidný dôchodok sa považoval za invalidný výsluhový dôchodok v takej výške, pre akú boli v okamihu jeho vymerenia (pred 1. júlom 2002) podľa cit. § 135 zákona č. 100/1988 Zb. zhodnotené nielen doby služby, ale aj všetky doby zamestnania a všetky náhradné doby, ktoré žalobca získal k okamihu vzniku invalidity (a aj dopočet do 60. roku veku, ktorý však v tu rozoberaných súvislostiach nie je podstatný). Inak povedané, toto ustanovenie vytvorilo osobitnú skupinu invalidných výsluhových dôchodkov, ktoré sa síce od 1. júla 2002 podriadili úprave zákona č. 328/2002 Z. z., ale pri ktorých výpočte boli okrem dôb služobného pomeru podľa § 58 zhodnotené aj doby iného (civilného) zamestnania v súlade s ustanovením § 135 zákona č. 100/1988 Zb. (porov. už cit. rozsudok sp. zn. 4 So 113/2007).

19. Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. je podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok okrem iného získanie 15 rokov dôchodkového poistenia. Vo vzťahu k obdobiam pred 1. januárom 2004 predpis § 255 ods. 1 tohto zákona ustanovuje, že za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj zamestnanie a náhradná doba získané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004 (teda podľa cit. ustanovení zákona č. 100/1988 Zb., prípadne skorších predpisov). Najvyšší súd v už opakovane citovanom rozsudku sp. zn. 4 So 113/2007 ešte pred nadobudnutím účinnosti § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. vo vzťahu k pomernému starobnému dôchodku (ktorý v zmysle § 26a zákona č. 100/1988 Zb. patril práve policajtom, ktorí získali určitú dobu zamestnania po vylúčení profesionálnej služby) vyslovil, že ak bola občanovi pre nárok a výšku starobného dôchodku (považovaného za výsluhový dôchodok) zhodnotená celá doba civilného zamestnania, nie je možné takúto dobu civilného zamestnania hodnotiť na účely pomerného starobného dôchodku zo všeobecného systému. Vzhľadom na to, že spôsob výpočtu invalidného a starobného dôchodku podľa zákona č. 100/1988 Zb. bol v zásade rovnaký (porov. cit. § 22 a 31, resp. § 133 a 135), platia uvedené závery rovnako aj pre posudzovanie doby (civilného) zamestnania zhodnenej na účely invalidného dôchodku priznaného do 30. júna 2002, ktorý sa na základe § 126 zákona č. 328/2002 Z. z. od 1. júla 2002 považuje za invalidný výsluhový dôchodok. Z toho podľa kasačného súdu vyplýva, že ak bol občanovi pred 1. júlom 2002 priznaný takýto invalidný dôchodok, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za invalidný výsluhový dôchodok, nemožno už celé zamestnanie a náhradné doby zhodnotené pre tento dôchodok považovať za „dobu zamestnania“, a tým ani za dobu dôchodkového poistenia v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Inak by došlo k tomu, že - využitím zdánlivej medzery právnej úpravy - by toto obdobie bolo u tej istej osoby zhodnotené dvakrát - prvý raz na účely invalidného dôchodku, ktorý sa považuje za invalidný výsluhový dôchodok a naďalej sa vypláca z nezmenenej (resp. postupne valorizovanej) výške, a druhý raz na účely starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z.

20. Podľa kasačného súdu tak správny súd správne vyšiel zo skutkového zistenia, že ministerstvo vnútra pri priznaní invalidného dôchodku žalobcovi v rozhodnutí zo 7. júla 1997 zhodnotilo všetky obdobia zamestnania a náhradné doby od 1. septembra 1970 až do 23. apríla 1997, teda dňa pred vznikom invalidity. Takéto zhodnotenie vyplývalo z právnych predpisov účinných v čase priznania invalidného dôchodku, ako ich kasačný súd podrobne vyložil v predošlom texte. Odkazy žalobcu, že zákon č. 328/2002 Z. z. nedovoľuje zohľadniť náhradné doby alebo doby štúdia, ako aj námietky, že mu nebolo v žiadnom systéme zohľadnené obdobie výkonu služby policajta, tak odporujú zistenému skutkovému stavu aj vysvetleným právnym normám. Judikát R 59/2011 je v tejto súvislosti nepoužiteľný, pretože ten upravoval situáciu policajta, ktorému vznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. (t. j. po 30. júni 2002), na ktorý mu neboli zhodnotené všetky obdobia služby. Žalobcovi však bol priznaný invalidný dôchodok ešte podľa zákona č. 100/1988 Zb., pre ktorý sa podľa už podaného výkladu zhodnocovali všetky dovtedy získané doby zamestnania (vrátane doby služby) a náhradné doby. Konečne, odkaz žalobcu na ustanovenie § 60 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z. z. o československých obdobiach poistenia nemá žiaden súvis s prerokúvanou vecou, pretože toto obdobie je relevantné na účely priznania starobného dôchodku podľa § 66a cit. zák., teda osobe, ktorej bol priznaný starobný dôchodok podľa právnych predpisov Českej republiky na základe obdobia pred 1. januárom 1993, prípadne invalidný dôchodok z Českej republiky [porov. § 66a ods. 1 písm. a)]. Žalobca počas konania

ani len netvrdil (a skutkový stav to priamo vyvracia), že by mu Česká republika bola priznala akýkoľvek starobný alebo invalidný dôchodok.

21. Nedôvodné sú aj námietky žalobcu, že žalovaná mala ako dobu dôchodkového poistenia započítať dobu poberania jeho invalidného dôchodku. Predovšetkým, žalobca prehliada už celkom jasné znenie § 60 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z., podľa ktorého obdobie dôchodkového poistenia je aj obdobie poberania invalidného dôchodku priznaného a vyplácaného Sociálnou poisťovňou. Zo zisteného skutkového stavu však vyplýva, že žalobcovi invalidný dôchodok žalovaná nielenže nepriznala, ale po celý čas mu ho ani nevypláca, pretože mu ho priznalo a vypláca ho ministerstvo vnútra. Okrem toho však podľa už citovaného § 126 zákona č. 328/2002 Z. z. sa invalidný dôchodok žalobcu od 1. júla 2002 považuje za invalidný výsluhový dôchodok. To okrem iného znamená, že tam, kde uvedený zákon spája určité nároky s poberaním invalidného výsluhového dôchodku, budú rovnaké právne následky spojené aj so žalobcovým invalidným dôchodkom. Takými ustanoveniami sú najmä ustanovenia § 58 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z., podľa ktorého sa doba trvania nároku na invalidný dôchodok hodnotí ako doba služby pre vznik nároku na výsluhový dôchodok v zmysle § 38 cit. zák. Uvedené ustanovenie je doplnené prechodným ustanovením podľa § 136 cit. zák., podľa ktorého doba poberania invalidného a čiastočného invalidného dôchodku z I. alebo II. kategórie funkcií (teda podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb.), na ktoré vznikol nárok pred účinnosťou zákona č. 328/2002 Z. z., sa pre vznik nároku na (okrem iného) výsluhový dôchodok a výšku týchto dávok považuje za dobu poberania invalidného výsluhového dôchodku. Keďže podľa zisteného skutkového stavu žalobca poberá invalidný dôchodok práve z tohto dôvodu od 24. apríla 1997, považuje sa celá táto doba (teda viac než 27 rokov) tiež za dobu služby na účely nároku na výsluhový dôchodok podľa § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. (porov. aj rozsudok tun. súdu sp. zn. 7 Ssk 87/2023). Aj preto dobu poberania invalidného dôchodku (odhliadnuc od toho, že ho nepriznala a nevypláca žalovaná) nemožno považovať za dobu dôchodkového poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z., pretože by to znamenalo viacnásobné zhodnotenie tejto doby v rôznych systémoch.

22. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaná za obdobia dôchodkového poistenia na účely § 60 zákona č. 461/2003 Z. z. považovala obdobia od 24. apríla 1997 do 30. júna 2002 (dobu poberania invalidného dôchodku až do účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z.) a novozískané obdobia od 1. júla 2005 do 30. septembra 2011, od 1. do 30. septembra 2013 a od 1. júla 2015 do 8. septembra 2016, teda celkovo 4 643 dní. Za takéto obdobia nepovažovala dobu od 1. septembra 1970 do 23. apríla 1997 (teda takmer 27 rokov), keďže tá bola zhodnotená pri priznaní invalidného dôchodku, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za invalidný dôchodok. Keby sa však obe doby sčítali, žalobca by získal potrebných 15 rokov dôchodkového poistenia pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Takéto spočítavanie dôb v zásade vyžaduje ustálená judikatúra (porov. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 138/2011, judikát R 83/2013, ale aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 So 139/2012, judikát R 48/2015, ďalej rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 9 Sk 27/2020, 7 Sk 36/2020, 7 Sk 33/2020, 7 Ssk 27/2022, ale aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 389/2017) v prípade súbehu výsluhového dôchodku a starobného dôchodku na základe ustanovenia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ktorým sa v preskúmanom rozhodnutí zaoberala aj žalovaná.

23. Uvedené ustanovenie, ktoré je základom citovanej judikatúry, však predpokladá, že ak chránená osoba má nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku. Žalobca však v prerokúvanej veci poberá invalidný dôchodok, ktorého sociálnou udalosťou je zníženie alebo strata schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, a žalovaná žiada o priznanie starobného dôchodku, ktorého sociálnou udalosťou je podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. dosiahnutia určitého veku (teda staroba). Nejde tu teda o dávky za tú istú sociálnu udalosť, a preto neprichádza do úvahy postup podľa cit. čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 a k nemu existujúcej judikatúry o nutnosti zohľadnenia dôb služby pre zistenie nároku a určenie teoretickej výšky starobného dôchodku zo systému sociálneho poistenia. Je zjavné, že jej použitie by pre žalobcu bolo výhodnejšie, pretože by mu vznikol nárok na starobný dôchodok aj zo systému sociálneho poistenia, kritérium výhodnosti však nemôže byť jediným určujúcim pri výklade týchto noriem a nemôže ignorovať pomerne jasné znenie citovaného čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Ústavný súd už tiež vo svojej judikatúre vyslovil, že zákon č. 328/2002 Z. z. a zákon č. 461/2003 Z. z. upravujú dva samostatné vedľa seba stojace sociálne systémy, ktoré poskytujú zabezpečenie pre iný okruh osôb a za iných podmienok. Riešenie, ktoré by v rámci sociálneho poistenia bez ďalšie favorizovalo určitú skupinu subjektov z iného systému sociálneho zabezpečenia, by bolo vo vzťahu k ostatným účastníkom systému sociálneho poistenia nesystémové a nespravodlivé (nález sp. zn. PL. ÚS 16/2017).

24. Na základe uvedených dôvodov tak možno uzavrieť, že žalobcovi bol od 24. apríla 1997 priznaný invalidný dôchodok podľa piatej časti (§ 134 a 135) zákona č. 100/1988 Zb., no pri jeho priznaní a určení jeho výmery boli riadne zhodnotené všetky dovtedajšie zamestnania a náhradné doby od 1. septembra 1970 do 23. apríla 1997. Pretože tento invalidný dôchodok sa od 1. júla 2002 považuje za invalidný výsluhový dôchodok, treba vychádzať z toho, že všetky tieto doby boli zohľadnené pre výpočet tohto dôchodku a tak ich nemožno považovať za obdobia dôchodkového poistenia pre účely starobného dôchodku podľa tohto zákona na základe § 255 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Ich zohľadnenie neprichádzalo do úvahy ani podľa citovaného čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, pretože invalidný dôchodok, ktorý sa žalobcovi vypláca, a starobný dôchodok, o ktorý ide v prerokúvanej veci, nie sú dávkami za tú istú sociálnu udalosť. Rovnako nemožno za obdobie dôchodkového poistenia považovať obdobie poberania invalidného dôchodku, pretože ho nepriznala a nevypláca žalovaná v zmysle § 60 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. a pretože sa podľa § 136 zákona č. 328/2002 Z. z. považuje za obdobie poberania invalidného výsluhového dôchodku, ktoré má opäť význam pre vznik a výšku výsluhového dôchodku podľa § 38 a § 58 ods. 4 cit. zákona. Žalovaná teda správne dospela k názoru, že žalobca získal obdobie dôchodkového poistenia kratšie než 15 rokov a tým nesplnil jednu z podmienok nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.

IV.

Záver

25. Zo všetkých uvedených úvah tak kasačný súd zistil, že nie je daný žiaden zo zákonných dôvodov kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 ods. 1 SSP, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudok (§ 457 SSP) zamietol.

26. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaná ho síce mala, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa jej nárok na náhradu trov priznal.

27. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.